

Plenumspresentasjon på Verdenskonferanse nr. 15

SIDE OM SIDE, PÅ LIK LINJE: DEN GODE DYNAMIKKEN I KLUBBHUSET

(SIDE-BY-SIDE: THE GREAT CLUBHOUSE DYNAMIC)

Andy Wilson, Carriage House, Indiana

God morgen! Jeg er Andy Wilson, fra Carriage House i Fort Wayne, Indiana. Jeg er blitt bedt om å fortelle litt om mitt møte med konseptet: Å arbeide side-om-side i klubbhuset. Jeg mener, jeg er ikke den skarpeste kniven i skuffen, men det virker som om det burde være et ganske enkelt konsept å forstå, ikke sant? Side-om-side høres jo ikke så komplisert ut.

Men for meg har det vært et sentralt aspekt ved klubbhusmodellen som jeg i lengre tid har slitt med å virkelig forstå.

Jeg er litt flau over å innrømme det, men da jeg først kom til klubbhuset, så var jeg nok litt for ovenpå. Jeg var nettopp ferdig med utdannelsen min, jeg hadde fremdeles hår, og var ganske sikker på at jeg var den kuleste typen i gata.

Merknad: Det var jeg ikke.

Jeg bodde i kjelleren til mor og far i St. Louis, og slet for å få meg en jobb. Så ble jeg innkalt til intervju på et sted som het Midland House. Jeg visste ingenting om klubbhusmodellen eller psykisk sykdom – ærlig talt så var jeg ikke så veldig smart. Det har imidlertid aldri lagt noen demper på selvsikkerheten min, så jeg blåste meg opp, og gikk til intervjuet mitt.

Intervjuet var tøft, men jeg syntes det gikk ganske bra. Så stilte de et spørsmål som jeg fortsatt tenker på. "Hva er forskjellen på deg og en med en psykisk lidelse?"

Jeg ble helt stiv. Jeg måtte jo svare på spørsmålet, ikke sant? Men hva var svaret? Moren min hadde tatt medisiner og gått i terapi i årevis for å håndtere en depresjon. Søsteren min gikk fortsatt i terapi for å greie å håndtere problemene sine. Bestemoren min hadde gjort et selvmordsforsøk da jeg var liten. De var jo ikke så forskjellige fra meg?

Var ikke jeg utdannet? Jeg mener, her var jeg med min rykende ferske høyskoleutdannelse. Men nei, jeg så helt tydelig at en av de menneskene som satt overfor meg var en psykolog med doktorgrad, og han var medlem av klubbhuset ... Jeg begynte å få mistanke om at høyskolegraden min ikke var så

veldig imponerende i denne gruppen av mennesker; og at den sikkert ikke utgjorde noen forskjell mellom meg og "dem".

Men hadde jeg ikke mye erfaring? Her hadde jeg reist verden rundt, sett og gjort utrolige ting - Men nei, menneskene som satt rundt bordet var eldre enn meg, så ut som de var mye klokere enn meg - mange hadde allerede oppdratt barn og lyktes i sine karrierer – og de visste sikkert mer om psykiske lidelser enn jeg noensinne ville kunne noe om.

Stillheten var til å kjenne og føle på. Til slutt svarte jeg på spørsmålet på den eneste måten jeg kunne komme på å svare. "Det er ikke så veldig stor forskjell på oss» og med det svaret, hadde jeg tatt mine første små skritt mot å gi slipp på mine egne indre fordommer rundt psykisk sykdom. Og sjokkerende nok, de ansatte meg.

Jeg tror jeg alltid hadde innbilt meg at jeg var en av disse vel utviklede menneskene som hadde nådd langt utover de rådende trosoppfatninger i samfunnet. Men der var jeg, og forsøkte å sette ord på akkurat hva jeg syntes om "dem". Jeg innså at jeg i mitt stille sinn, allerede hadde et ganske klart bilde av psykisk syke. Jeg så også klart for meg hvordan jeg skulle bruke min enorme 23årige erfaring og mine pretensiøse teater og teologi grader for å hjelpe disse stakkars sjelene. Og jeg tenkte at dette gjorde meg enestående og til et de gode menneskene i verden. Jeg skjønte bare ikke at dette var en manifestasjon av mine fordommer.

Gjennom livet mitt i møte med klubbhusmodellen, har jeg lært at "det ikke er mye" som egentlig er forskjellig mellom de av oss med en psykisk lidelse og de av oss uten en. Jeg startet på denne læringskurven i min første dag på jobben.

Arbeidsmøte

Så jeg fikk jobben. Jeg var nå en 'medarbeider i klubbhuset' - Jeg følte meg ganske ok som det, og jeg skrøt til alle vennene mine om det. Men, jeg hadde ingen anelse om hva det innebar - ingen anelse om hva det var meningen jeg skulle gjøre.

Klokka 9 på formiddagen gikk startskuddet. Noen hadde laget en side på overhead som sa at arbeidsmøte var i ferd med å begynne i kontorområdet. Folk kom ned fra andre etasje og inn fra verandaen, og satte seg rundt det store møtebordet.

Det var en som meldte seg til å lede møtet. Aha, tenkte jeg, det må være en medarbeider. Ja! Ledet møter! Det kan jeg gjøre!

Merknad: Den som ledet møtet var ikke en medarbeider

Møtelederen spurte om det var noen som hadde noen kunngjøringer eller nyheter å fortelle. Det var merkelig. Det hørtes ut som en familie rundt frokostbordet. Jeg trodde kanskje det var en oppvarming til en saftig gruppeterapi. Jeg bare ventet på at noen skulle fortelle hva de følte om moren sin, da møtelederen begynte å spøke om at Hal var eldre enn jorden selv og sa: "vi må se å begynne å jobbe nå."

Listen over ting som trengtes å gjøres var lang. Folk begynte å melde seg, helt frivillig, til å gjøre forskjellige ting. Med litt overtaling og vennligsinnnet erting så meldte flere mennesker seg. Jeg var ikke helt sikker på hva jeg skulle gjøre, men heldigvis meldte møtelederen meg på noe. Så den morgenen, begynte jeg min Klubbhuskarriere med å gjøre badet rent sammen med Simon.

Arbeidsorientert dag

Jeg lærte ganske raskt at på et klubbhus, driver vi ikke med behandlingsgrupper, for det finnes ingen slike grupper der. Jeg kan bare fortelle deg hvor trist jeg var for det. En slik gruppe ville ha vært super på min første dag. Jeg vet at jeg ville ha passet til det. Som utdannet skuespiller, vet jeg hvordan jeg skal legge hodet på skakke, og nikke på de rette stedene, mens noen deler noe med meg. Jeg vet når jeg skal le for å lette stemningen, og når jeg skal sukke og riste på hodet for å vise medfølelse. Pokker, jeg var rett mann på rett plass i en slik gruppe. Og jeg ville kjenne min rolle: medfølelse, vennlig, en omsorgsperson. Jeg kunne vinne priser på det der.

Merknad: Nobel Fredspris, her kommer jeg!

Men, nei. Jennifer, sjefen min, gav meg de minst hjelpsomme instruksene i hele verden: "vær en del av den arbeidsorienterte dagen og skap relasjoner."

Simon ropte til meg. Jeg var ganske redd. I utgangspunktet hadde jeg tenkt at min jobb kanskje ville være å hjelpe Simon med å fokusere på jobben, eller organisere arbeidet, eller finne utstyr. Men da, når jeg tenkte på de svært nyttige instruksjonene, lurte jeg på om jeg kanskje bare skulle se på at han ryddet på badet og snakke med ham.

Det viste seg at, det ikke var noen av de tingene jeg hadde tenkt som stemte. Vi var faktisk der for å å rengjøre badet. Jepp, det var akkurat det vi var. Side-om-side. Rengjøre badet sammen. Simon ga meg noe tørkepapir og sa, kanskje du kan vaske speilet og vasken? Jeg tørket halvhjertet av speilet mens jeg tenkte at noen sikkert kom inn etter 05:00 for å gjøre den ordentlige rengjøringen. Jeg prøvde et par ganger å stille noen dype og innsiktsfulle spørsmål - noe som ville få Simon til å gråte og få et gjennomgripende 'gjennombrudd'. Han smilte. Jeg mistenker at han var overbærende med meg, og at han egentlig lo av meg.

Merknad: Han gjorde det.

Litt av en terapi, tenkte jeg. Rengjøre bad. Og mamma og pappa som har betalt i dyre dommer for en teatergrad. Så bortkastet. «Søren heller» tenkte jeg, jeg vet i hvertfall hvordan en rengjør et bad - Jeg skal vise dem hvor flink jeg er ved å vaske det skikkelig bra. Dermed, i det øyeblikket endret fokuset mitt seg. Det handlet ikke om Simon, det handlet ikke om sykdommen hans, det handlet ikke om terapi, eller min profesjonalitet. Det dreide seg om badet. Det viste seg at Simon var ganske god på å rengjøre bad. Han hadde en teknikk for å komme til i alle kriker og kroker som jeg aldri hadde sett.

Vi avsluttet arbeidet, og bestemte oss for at vi ville gjøre badet ovenpå rent også. Nå kan jeg ikke si at jeg hadde det gøy – jeg vasket, tross alt, bad - men jeg begynte, på en eller annen måte, å bli komfortabel. Jeg skjønnte hva jeg holdt på med - hadde en følelse av å gjøre noe meningsfylt, og jeg begynte å mistenke at Simon ikke hatet meg.

Vi gjorde oss ferdige, og så sa Simon, "imorgen tar vi gulvene".

Jeg mistenker at når Simon sa den ene setningen, 'i morgen tar vi gulvene' – så vokste selvtilliten min mer enn den ville ha gjort gjennom årevis med gruppebehandling. Det jeg hørte var: du er flink, du gjorde en bra jobb, og jeg kunne tenke meg å jobbe med deg i morgen. Det føltes bra. Veldig bra. Og det forandret måten jeg så på meg selv på - i hvert fall er jeg god til en ting på dette vanvittige stedet, og jeg er i det minste respektert av denne ene personen.

Jeg mente jeg hadde det. Nå forsto jeg klubbhusmodellen.

Merknad: Jeg nevnte at jeg ikke er så veldig smart, ikke sant?

Så dette er grunnen til at vi medarbeidere jobber på klubbhuset. Istedenfor å snakke om, og tenke på, og journalføre, og meditere over hvordan en blir friskere fra sykdom: . Vi bare er oss selv. Vi bidrar, vi deler vår kompetanse, det er behov for oss, og vi blir takket, og det forandrer måten vi tenker om

oss selv på. Jeg trengte ikke å gjøre noe - bare jobber side om side med folk.

Over tid ble jeg kjent med Simon, og også Jane, Larry, Hal, Meredith og Rick og massevis av andre mennesker. Jeg ble kjent med deres historier, og de ble kjent med mine. Jeg oppdaget at det ikke finnes noen oppskriftsbok for dette - det finnes ingen utdanning. Det er bare noe som skjer når du jobber sammen med noen over tid. Det er ikke noe planlagt, og mer enn noe annet, det er ikke noe du kan påskynde.

Dere må bare bli kjent med hverandre. Hvis noen er vennlige og flinke til det dere gjør sammen, så får det deg til å respektere dem. Og, til slutt, over tid, så får det deg til å bry deg om dem. Kort sagt, vi bygger relasjoner. Det er det som skjer når mennesker arbeider sammen over tid, vi bygger relasjoner.

Noen ganger bekymrer jeg meg for den konstant utfordringen det er å skape resultater for de som finansierer oss – det får meg litt til å føle at "medarbeiderne tilbyr en tjeneste til medlemmene for å skape et bestemt resultat i stedet for at 'medlemmer og medarbeidere arbeider side om side for å bygge et ekte fellesskap av håp og muligheter "Noen ganger ser disse tingene veldig like ut - pokker, noen ganger ser de helt identiske ut - men det ser ut for meg som om kjernen i det vi tror på, kjernen i vår kultur, kjernen i modellen baserer seg på et annet sett med antakelser. En mer særegen oppfatning, at mennesker med og uten psykiske lidelser kan arbeide sammen for å bygge en annen type samfunn, et samfunn der vi ikke reparerer hverandre eller utfører 'tjenester' for hverandre. Et samfunn der det er virkelig håp, virkelig verdighet, virkelige behov, og virkelige muligheter, og i denne typen samfunn vil folk bli bedre.

Konklusjon

"Det handler om relasjoner" - Det virker for meg som om dette, med rette, har vært vårt mantra i klubbhusmodellen ... Og likevel, jeg tror det er greit å si at alle relasjoner ikke er likeverdige. Noen er dominerende, ubalanserte, og støtende. Det er min erfaring at det å arbeide side-om-side i klubbhuset, det gjensidige behovet, det felles ansvaret, den ekte respekten - er det som fører til at gode relasjoner overgår det hverdagslige, og gir grobunn for denne et godt samfunn.

Noen ganger tenker jeg, at dette er en gave som klubbhus gir til verden ... Det virkelige i sunne relasjoner, i et fellesskap av håp og respekt som skaper et rom der vi alle kan bli bedre. Det vi gjør her er en drøm for familier, trossamfunn og landsbyer over hele verden. Hver eneste dag gir medlemmer og medarbeidere, sammen, denne gaven til hverandre og til verden.

Og, på klubbhusenes måte: side om side.